

— Είσαι άνίκανος. Βρίσκει κανείς τήν κατάλληλη στιγμή, 'που δέν τόν βλέπουν, καί μέ μιᾶς, κράκ! . . . ἐτελειώσε. Τά 'ξεύρω ἐγώ αὐτά ἀπό τόν καιρό ποῦ ἤμουν νέος.

— Ἄν θέλετε νά μοῦ δώσετε ἄλλη δουλειά;... Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Βαντερνό... εἰς αὐτό τό σπίτι δέν θά κάμω τίποτε.

— Ὅχι! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Βαντερνό... καί ἐνθυμήσου τί σοῦ εἶπα. Αὐριο, χωρίς ἄλλο.

Τό παιδίον ἔκυψε τήν κεφαλήν.

— Τώρα, τί λεπτά ἔχεις; . . . ἐξηκολούθησεν ὁ Βαντερνό.

Τό παιδίον ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του σολδία τινά, ἅτινα εἶχε συλλέξει ἐκ τῆς ἐπαιτείας.

— Ἐλα! γρήγορα... εἶπεν ὁ ἀκροβάτης ἀνυπομονῶν.

— Αὐτά εἶνε ὅλα, εἶπεν ὁ παῖς κινῶν τό θυλακίον του.

— Αὐτά μονάχα! εἶπεν ὁ Βαντερνό ἔμπλεως ὀργῆς... ἔτσι βγάζεις τό ψωμί 'πού τρώγεις!

Καί ἤρξατο τύπτων ἐκ νέου τό δυστυχές παιδίον.

— Ἐνδεκα σολδία! ἐπανελάμβανεν ὁ Βαντερνό μετ' ἀγανακτήσεως. . . νά ἔνα παιδί δώδεκα χρόνων τί μοῦ φέρει.

Ἐντούτοις ἔκρινεν εὐλογον νά μὴ κτυπήσῃ πλέον τόν παιδα, ἀλλά νά δώσῃ αὐτῷ ἕν μάθημα ἐπαιτείας.

— Νά, ἔτσι παρουσιάζεται κανείς, εἶπε λαμβάνων τήν στάσιν ἐπαίτου, δειλά, μέ τήν φωνή νά τρέμῃ: «Ἐχω δώδεκα ὠραις νά φάγω!...» Τόσῳ τό καλλίτερον ἂν εἶνε ἀλήθεια, εἶνε πλέον φυσικό τότε... Καί τὰ 'μάτια σου κάτου καί νά τρίξης τὰ 'δόντια σου βρρρού!

— Μά δέν κάμνει κρύο, εἶπε τό παιδίον.

— Καί ὁ πυρετός λοιπόν, βλάκα! Αὐτός ἔρχεται σέ κάθε ἐποχή... Πήγαινε! εἶσαι ἀνάξιος γιά δουλειά.

Καί ἀπεδίωξε τόν παιδα, εἰς ὃν ἡ Ζιγέτα ἐπανελθούσα ἔδωκε τεμαχίον ἄρτου.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Δύνασαι νά ὁμιλήσῃς ἀφόβως, εἶπεν ὁ δὲ Βονεϊλ, εἶμαι μόνος, καί δέν ἔχω γείτονες, παρὰ μόνον ἐργάτας, οἱ ὅποιοι λείπουν ἔλθον τήν ἡμέραν.

— Τούς γνωρίζεις αὐτούς τούς γείτονες;

— Ὅχι, ἀλλά δέν ἀνησυχῶ διόλου ἡξεύρω ὅτι εἶνε ἐργάται.

— Λοιπόν, ἄς συνομιλήσωμεν.

Ἡ συνδιαλέξις αὕτη ὑπῆρξε λίαν μακρά, διότι ὁ ἄγνωστος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου δὲ Βονεϊλ μετὰ δύο ὥρας ἀπό τῆς ἀφίξεώς του.

— Λοιπόν, εἰμεθα σύμφωνοι, μ' ἐννόησες ἐντελῶς, εἶπεν ὁ Νικέζ ἀνοίγων τήν θύραν ὅπως ἐξέλθῃ... Ἰδού, κάποιος συνοικός σου ἀλλάζει κατοικίαν.

Ὁ μαρκήσιος προέβαλε τήν κεφαλὴν καί παρετήρησε περιέργως:

— Ναί, ὁ γείτων μου ἀπό τὰ δεξιά.

— Ὁλίγα ἔπιπλα, εἶπεν ὁ Νικέζ ρίπτων ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα δύο ἀνθρώποι κατεγίνοντο νά μεταφέρουσιν. Εἶνε ὡς τὰ ἰδικά σου σχεδόν.

— Βέβαια, ποιὸς πλούσιος θά ἔλθῃ νά κατοικήσῃ ἐδῶ πέρα!

— Εἰμεθα σύμφωνοι, ἐπανέλαβεν ἐκ δευτέρου ὁ ἐπισκέπτης, θλίψας τήν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

— Δέν ἐλησμόνησα τίποτε ἀφ' ὅσα μοῦ εἶπες.

— Χαῖρε, αὐριον ἐκεῖ κάτω.

— Χαῖρε.

Ὁ μαρκήσιος ἐπανέλεισε τήν θύραν του. Ὁ Νικέζ, ὅπως διέλθῃ τό διαζῶμα, εὐρέθη ἀντιμέτωπος μετὰ δύο ἀνθρώπων καταγινομένων νά εἰσαῶσι κλίνην ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Ἐθεώρησε μηχανικῶς τήν ἐργασίαν, χωρίς οὐδόλως νά παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἕτερος τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν εἶχε ρίφει ἐπ' αὐτοῦ ταχὺ καί διαπεραστικὸν βλέμμα. Ἀπαξ ὅμως κατελθὼν τήν κλίμακα ἔσπευσε τό βῆμα καί ἀνεχώρησε δρομαίως.

Ὡς εἶχε προαναγγεῖλει ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τήν ἐσπέραν ἐκείνην ἔμελλε νά δοθῇ μέγας χορὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυέν. Ὁ Μάξιμος καί ἡ μήτηρ του εἶχον γευματίσει ἐν αὐτῷ μετ' ἐκείνων, τούς ὁποίους μέχρι λατρείας ἡγάπων.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὁ κύριος Περνελέν ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τήν προσφιλεστάτην του Νίναν κατὰ τήν ὥραν τοῦ γεύματος καί ἐν τῷ οἰκῷ του γηραιοῦ κόμητος.

Ὁ Μάξιμος, καθ' ὅλην τήν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτο εἰς ἄκρον νευρικός· ἀλλ' ἡ νευροπάθειά του αὕτη εὐκόλως ἐδικαιολογεῖτο, διότι τό πρῶτον νῦν, ἀπό τῆς ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξόδου του, ἔμελλε νά ἐμφανισθῇ εἰς τόν κόσμον καί ἡσθάνετο εἰδός τι φόβου, ἀναλογιζόμενος τήν ὑποδοχὴν, ἥτις θά τῷ ἐγίνετο.

Ἡ Ἀλίκη, προμαντεύουσα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα συνετάρασσον τόν μνηστῆρά της, μετεχειρίζετο τὰς φροντίδας τῆς πάσας, ὅπως ἀποστρέψῃ τούς λογισμούς του ἐκ τῶν προκαταλήψεων, αἵτινες τόν ἐδασάνιζον.

Ὁμοίως περίφροντις ἐφαίνετο καί ὁ κύριος Περνελέν· ἀπό καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν παρετῆρει τόν υἱόν του, οὕτινος συνεμερίζετο τήν ἀνησυχίαν.

Ἐν γένει, τό γεῦμα κατὰ τήν ἡμέραν ἐκείνην ὑπῆρξεν ὀλίγον θλιβερόν, παρὰ τήν παιδρότητα, ἣν ἐζήτει νά εἰσαγάγῃ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ φησθόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του κυρίου Δουσατέλ.

Μετὰ τό γεῦμα, ἡ Ἀλίκη ἐγκατέλειπε

τούς φίλους της καί μετέβη εἰς τὰ δωμάτια της, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τοῦ καλωπισμοῦ της διὰ τὸν χορόν.

— Θάρρος! ἐψιθύρισε εἰς τὸν Μάξιμον θλίβουσα τήν χεῖρά του.

Ὁ νεανίας ἐξέβαλε στεναγμόν, χωρίς θ' ἀπαντήσῃ εἰς τήν μνηστήν του, ἥτις ἔσπευσε νά ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δικαστά, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἅμα ὁ τελευταῖος ὑπηρετῆς ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου, τὰ πράγματα βαίνουσι κατὰ τήν ἐπιθυμίαν σας; Δέν μοι ἀρέσκει νά συζητῶ περὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ προσφίλου μας τέκνου, ἀλλ' ἀφοῦ μετέβη εἰς τὸ δωματίον του, θέλω νά ἐπωφεληθῶ ὀλίγον τῆς εὐκαιρίας ὅπως σᾶς ἐρωτήσω.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής, ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θά ἔχωμεν εὐχάριστον λύσιν. Ἀλλὰ δέν εἶνε αὐτό ἐκεῖνο, τό ὁποῖον μέ ἀνησυχεῖ.

— Ἀ! παρετήρησα τό σοβαρόν σας ὕψος, ἀλλ' εἶπατέ μοι λοιπόν τήν αἰτίαν.

— Εἶνε ἡ ἐσπερίς σας.

— Ἡ ἐσπερίς μου!

— Ναί, μάλιστα· ὁ Μάξιμος βεβαίως νά εὐρεθῇ μετὰ τῶν ἀρχαίων γνωρίμων; Βιάζομαι μάλιστα νά μάθω τό ἀποτέλεσμα τῆς μετ' αὐτῶν συναντήσεως.

— Μπᾶ! Ποῖον ἀποτέλεσμα;

— Αἱ! τίς οἶδε! Αἱ κακαὶ γλώσσαι, τὰ κακόβουλα πνεύματα, πολλὰ πράγματα, τέλος...

— Μείνατε ἡσυχος, ἀγαπητέ κύριε, κανείς ἀπὸ ἡμᾶς δέν θά ὑπέφερέ τι...

— Ἀλλὰ πρὸς τό συμφέρον τῆς ὑποθέσεώς μας δέν δυνάμεθα νά παρεντεθῶμεν μετὰ τῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, κατὰ τήν γνώμην των, θά ἔκρινον τήν διαγωγὴν τοῦ Μάξιμου, τοῦ τέκνου μου. Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά θεωρῶμεν τὸν υἱόν μου ὡς ἕνα ξένον.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν υἱόν του ὁ κύριος Περνελέν, τῷ εἶπεν:

— Ὅσον ὀλίγα δικαιώματα καί ἂν ἔχω ἐπὶ σοῦ κατὰ τήν στιγμήν αὐτήν, ἀγαπητέ μου υἱέ, ἔχω ὅμως καθήκον νά σοῦ ἐπιβάλω τήν θέλησίν μου, τό ὁποῖον, ἄλλως τε, πρὸ ὀλίγου καί σύ παρεδέχθης.

— Βεβαίως, πάτερ μου! ἀπήντησε μετὰ σεβασμοῦ ὁ Μάξιμος, ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

— Ὡ υἱέ μου! υἱέ μου! ἐψιθύρισε ὁ κύριος Περνελέν θλίβων πυρετωδῶς τὰς χεῖρας τοῦ Μάξιμου. Σοὶ ὀρίζομαι ὅτι ἐντὸς μικροῦ θά ἐπανορθώσω τήν πλάνην μου, ἐνῶ συγχρόνως...

— Ἀλλά, Γεώργιε, δέν ἡξεύρομεν ὅτι μᾶς ἀγαπᾷς ὅπως καί ἡμεῖς σέ ἀγαπῶμεν; εἶπεν ἡ κυρία Νίνα, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της.

— Αἱ! φίλοι μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἄς γείνωμεν φιλόσοφοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τήν ἰσχυρὰν ταύτην ἀρετήν: τήν ὑπομονήν. Ἀ! ἰδού, φέρουν τό τέτον' ἐνῶ πίνομεν αὐτό ἄς συζητήσωμεν περὶ τῆς ἀξίας του, εἶπε γελῶν ὁ κόμης.

Τό ἄληθές εἶνε ὅτι παρὰ τήν πλαστήν

φαιδρότητα και εύθυμian του κυρίου δὲ Λομπρέ, οἱ λοιποὶ ἦσαν σκυθρωποί, μηδὺλως προσέχοντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέροντος. Οὕτω δέ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κόμητος, τὸ τέιον ὑπῆρξε θλιβερόν ὡς καὶ τὸ γεῦμα.

Περὶ τὸ τέλος, ὁ Μάξιμος ἠγέρθη καὶ τὸ βλέμμα του διεσταυρώθη μὲ τὸ τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ κυρίου Περνελέν.

Ὁ νεανίας ἐπλησίασε πάραυτα τοὺς γονεῖς του, τοὺς ὁποίους ἐθεώρησε δι' ὕψους λύπης μεστοῦ. Οὗτοι, ἐγερθέντες, προσεῖλκυσαν πρὸς ἐκυτοὺς τὸ τέκνον των καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν, διακοπεῖσαν ὑπὸ τῆς κυρίας Μαριών, αὕτη εἶπε :

— Πήγαινε, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ μὴ ἀπελπίζεσαι !

Ὁ κύριος Περνελέν, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐσφιγγεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου, ὑποδηλώνον ἐκ νέου αὐτῷ τὴν πλήρη του ἀφοσίωσιν, ἥτις εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς.

Ὁ Μάξιμος, ὅλως συγκινημένος, ἔσπευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐστιατόριον, θλίψας πρότερον τὰς χεῖρας τῶν δὲ Λομπρέ καὶ Δουσατέλ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ κόμης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μέλλοντος ἐγγονοῦ του, διατί αἱ φυσιογνωμίαι σας εἶνε τόσο σκυθρωπαί ;

— Ἐπιτρέψτέ μου, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής, νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Ἄλλως τε, διατί νὰ σὰς λυπήσω. Ἀργότερα θὰ τὰ μάθετε ὅλα, ὁπότε βεβαίως θέλετε δικαιολογήσει τοὺς φόβους καὶ τὰ αἴτια τῶν ἀνυσυχιῶν μου.

Ὑπηρετῆς, εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, διέκοψε τὸν ἀνακριτὴν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἀνυπόμονος ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ἡ δεσποινὶς εἰδοποιεῖ τὸν κύριον κόμητα ὅτι εἶνε ἐτοιμὴ μετὰ τῆς θεῆας τῆς νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς αἰθούσας.

— Πολὺ καλὰ, ἔρχομαι.

— Σὰς ἀκολουθοῦμεν, ἀγαπητὲ φίλε, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν λαμβάνων τὸν βραχίονα τῆς κυρίας Μαριών.

Καὶ ἄπαντες μετέβησαν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ.

* *

Πληθὺς κόσμου ἐκλεκτοῦ παρευρίσκετο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν ταῖς κατωφίστοις αἰθούσαις τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τῆς ὁδοῦ Πικυέν, διότι αἱ ἐσπερίδες τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ ἦσαν περιζήτητοι. Δὲν ἦτο ὁ πάππος νεάνιδος ὡραίας καὶ πλουσιωτάτης ;

Ὁ κόμης δὲ Λομπρέ καὶ ἡ ἐγγονή του ὑπεδέχοντο τοὺς προσκεκλημένους, ἐν οἷς διεκρίνοντο πολλοὶ τῆς ἀνωτέρας παρισυνῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ χαριεστάτη Ἀλίκη ἐφαίνετο λίαν εὐθυμος, καίτοι ὀφθαλμὸς παρκτηρητικὸς θὰ διέβλεπεν ἐνίοτε νευρικός τινας τοῦ προσώπου τῆς συσπάσεις, σχεδὸν πάραυτα συσπασμένους.

Ἀφ' ἐτέρου, ἡ κυρία Μαριών, ἥτις τὸ πρῶτον ἤδη παρίστατο εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου, ἐξέπληξε πάντας διὰ τῆς ὡραιότητός της.

Ἐχόρευετο ὁ δευτέρος τετράχορος, ὅτε ἀνγγέλθη ἡ ἀριζὶς τοῦ κυρίου μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ὁ τυχοδιώκτης ἐτόλμησε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, παρὰ τὴν αἰσχρὰν πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην διαγωγὴν του. Ἦτο ἐντελὼς πεπεισμένος περὶ τῆς δειλίας τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ὑπέθετεν ὅτι θὰ εἶχε τηρήσει μυστικὴν τὴν τελευταίαν συνδιάλεξιν.

Ὁ Κάρολος ἐφάνετο τὰ μάλα φαιδρὸς καὶ εὐχαρὶς· ἐβάδιζε, τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψηλὰ, μὲ τὸ ὑπέροχόν του ὕψος, τὴν φυσιογνωμίαν ἤρεμον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν νεαρὰν οἰκοδόσποιαν, ὅπως τῇ προσφέρῃ τὰ ταπεινά του σέβη.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ του, ἡ Ἀλίκη ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς. Ὁ μαρκήσιος, εὐθυτενής, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἔστη ἐνώπιόν της.

— Ἐπιτρέψτέ μοι, δεσποινίς, εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συμπαθοῦς, νὰ προσφέρω ὑμῖν ...

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν καταφθὰς παρὰ τῇ Ἀλίκῃ ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ, τὴν ἀπήλαξε τῆς ἀμνηχανίας της.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Τὸν φίλτατον ἱατρόν! εἶπεν ὁ Κάρολος τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν κύριον Δουσατέλ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' εἶτα ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ δὲ Βονεῖλ.

— Γνωρίζετε τὰ νέα ; εἶπεν ὁ ἱατρὸς. Ἀλλ' ἄς ἀφίσωμεν τὴν προσφιλεῖ Ἀλίκην, διότι τῶρα πολλοὶ τὴν περιστοιχίζουσιν. Ἐλθετε.

Καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν μαρκήσιον, παρέσυρεν αὐτὸν εἰς ἄλλην αἰθούσαν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ ἠσθάνθη πραγματικὴν ἀνακούφισιν ἐπὶ τῇ ἀπομακρύνσει τοῦ χαμερποῦς ἀπατεῶνος, οὗτινος ἡ παρουσία ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου ἐδείκνυν ἐναργῶς τὸ ἀνήκουστον θράσος του.

Ἀκολουθήσας τὸν ἱατρόν ὁ μαρκήσιος, ἠσθάνθη μεγάλην δυσἀρέσκειαν, τὴν ὁποῖαν ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ. Ὁ Κάρολος, κατόπιν τῆς μετὰ τῆς Ἀλίκης συνδιάλεξώς του, φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε σπουδαίους λόγους ἵνα τολμήσῃ νὰ παρυσιασθῇ ἐκ νέου ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ γηραιοῦ δικαστικοῦ. Ἦτο ἀναπόφευκτον νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς πλουσίας κληρονόμου· πρὸς τοῦτο δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ κυρίου Δουσατέλ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου δὲν ἤθελε νὰ ἐγείρῃ ὑπονοίας παρὰ τῷ ἱατρῷ καὶ οὕτω ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὴν ἀπομάκρυνσίν του.

Αἶφνης ὁ ἀγύρτης ἠρώτησεν ἐν ἀπαθείᾳ :

— Περὶ ποίων νέων ὁμιλεῖτε ;

— Πῶς ! ἀγνοεῖτε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ φίλου σας ;

Ὁ Κάρολος, μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ καταστεῖλῃ ἀνασκίρτησιν τινα. Ἀλλὰ δίδων εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ὕψος εὐθυμότερον, συνάμα δὲ καὶ ἐκπληκτικώτατον, ἀνέκραξεν :

— Πῶς ! τί ; Εἶνε ἀληθές ; Ἀ ! τὸν ἀγαπητόν μου Μάξιμον ! εἶμαι τῷ ὄντι λίαν εὐτυχής !

Ὁ ἱατρὸς ἠτένισε τὸν μαρκήσιον ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, μεθ' ὃ ἐπανελάθεν :

— Καταλαμβάνω κάλλιστα τὴν χαρὰν σας· νομίζω ὅτι ἔτι μάλλον θὰ εὐχαριστηθῇτε ἐὰν ἴδῃτε τὸν φίλον σας εἰς τὴν συναναστροφὴν μας.

— Πιστεύετε ὅτι θὰ ἔλθῃ ; ἀνεφώνησεν ὁ δὲ Βονεῖλ.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δουσατέλ προσηλθὼν βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἠρυσθάνετο ἐλαφρῶς. Εἶχε διαπράξει σφάλμα ἐκδηλῶν οὕτω πασιφανῶς τὴν συγκίνησιν του, τὴν ὁποῖαν βεβαίως θὰ παρετήρησεν ὁ ἱατρὸς. Ἐπανελάβε δὲ ἐκ νέου :

— Ἀ ! τὸν ἀγαπητόν Μάξιμον ! Ἀλλὰ πῶς ἐγὼ νὰ τὸ μάθω, μόνις τῶρα παρ' ὑμῶν ;

— Ὁ φίλος σας ἔχει μητέρα εἰς τὴν ὁποῖαν ὀφείλει τὴν ἀπελευθέρωσίν του.

— Πῶς τὸ ἐμάθατε ;

— Ἀ ! ἀπλούστατα. Ἦμην καὶ ἐγὼ ἀναμειγμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὡς ἱατροδικαστής.

— Ἀλλὰ τί σὰς κάμνει νὰ πιστεύετε ὅτι ὁ Μάξιμος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀπόψε ;

— Δὲν εἶχε τακτικὴν εἰσόδον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου ;

— Ναί, ἀλλὰ τῶρα ἡ θέσις του εἶνε διαφορετικὴ.

— Καθόλου, ἀφοῦ ἡ ἀθώότης του ἀνεγνωρίσθη.

— Ἀ ! ἡ ἀθώότης του ἀνεγνωρίσθη ;

— Ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου ;

— Ὅχι, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη...

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε ;

— Τίποτε, τίποτε. Ἀ ! ἰδοὺ ὁ ἀγαπητὸς Δουβουᾶ· συγγνώμην ἱατρέ, ἐὰν σὰς ἀφίνω, ἔχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἱατροῦ τὸν ἀπεχαίρεται καὶ ἐπλησίασε τὸν φίλον, οὗτινος τὸ ὄνομα εἶχε προσφέρει.

Μετὰ τινας στιγμὰς, ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, ἐγκαταλείψας τὸν κύριον Δουβουᾶ, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐκάθητο ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ, καὶ ἔλαβε κάθισμα παρ' αὐτῇ.

Αὕτη, ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ θρασυτητι τοῦ Καρόλου, ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς. Πάραυτα ὅμως, ἀναμνησθεῖσα τῆς πραγματικότητος τῆς καταστάσεως, ἐπανελάθεν ἅπασαν τὴν ψυχραμίαν της.

Ἐπηκολούθησε μικρὰ σιωπὴ.

Τέλος ὁ μαρκήσιος πρῶτος εἶπε :

— Δὲν ἠδυνήθητε πρὸ ὀλίγου, δεσποινίς, τὰ προσαγορεύσω ὑμᾶς καὶ νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σας τὴν ἔκφρασιν τῆς μεγίστης ἀφοσιώσεώς μου.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Κάρολος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ἐπ' ὀλίγον· ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης ἐορτῆς δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτήσιν νὰ ἀπασχολήσω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν χαριεστᾶ-την μορφήν σας. Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω ταχέως καὶ περὶ πραγμάτων ἄκρας σπουδαιότητος.

Καὶ πάλιν ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ ἀπεκρίθη :

Ὁ μαρκήσιος κατέστειλε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Ὁ φίλος... σας καὶ φίλος μου Μάξιμος ἀφῆθη ἐλεύθερος ; Ἀναμφιβόλως δὲν τὸ ἀγνοεῖτε.

Ἡ νεανίς ἐξηκολούθει νὰ μένη ἄφωνος. Ὁ δὲ Βονεὶλ ἐπανέλαβεν :

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, δεσποινίς. Δικαίωμα σας εἶνε νὰ τηρῆτε σιωπὴν. Ἄλλως τε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μέλλω νὰ σὰς εἴπω, δὲν ἀπαιτεῖ ἀμέσως ἀπάντησιν, ἀλλὰ σκέψιν. Ἐνθυμεῖσθε τὴν τελευταίαν μας συνομιλίαν ; Τὸ κατ' ἐμέ, τὴν ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα· σεῖς τῶρα ὑποθέτετε ἴσως ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ... Μαξίμου ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀπειλῶν μου. Ἀπατᾶσθε.

Ἡ Ἀλίκη ἔκαμε κίνημά τι.

— Ἀ! εἶπε σαρκαστικῶς ὁ μαρκήσιος, ἐθίζαμεν τὴν εὐαίσθητον χορδήν. Λοιπὸν! ναί. Ἐὰν ὁ... φίλος σας δὲν διατρέχει κίνδυνον κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν... ἐὰν τῶρα ἡ πολυτίμος ὑπαρξὶς τοῦ εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐὰν φαίνεται ἐντελῶς ἐξησφαλισμένη ἡ τύχη τοῦ, ἐν τούτοις ὑπάρχει κῆτι τι, ἐναντίον τοῦ ὁποίου οὐδὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ πράξετε : ἡ ἀτιμία.

— Ἡ ἀτιμία! ἀνέκραξεν ὑποκώπως ἡ Ἀλίκη.

Καὶ μετὰ φωνῆς λίαν περιφρονητικῆς ἐπανέλαβεν :

— Ἡ ἀτιμία! αἶ! κύριε.

— Ἡ ἀτιμία! δεσποινίς. Ἡ ἀτιμία, ἐναντίον τῆς ὁποίας θὰ εἴσθε ἀνίσχυρος νὰ πράξετε τὸ παραμικρόν, ἡ κηλὶς, ἡ ὁποία θὰ κηλιδώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Μαξίμου! Μήπως ἀπόφασις ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν κατηγορούμενον ;

— Εἶνε ἀθῶος !

— Ἡ ἔνοχος ! λέγω ἐγώ, δεσποινίς, διότι, διὰ τοὺς περισσοτέρους, εἶνε, καὶ ἂν θελήσω, θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγου δι' ὅλους.

— Ἀ! θῶλις, εἶπεν ὑποκώπως ἡ Ἀλίκη, πρέπει νὰ φοβηθῇς !...

— Δὲν μὲ ἀφίστατε ν' ἀποτελειώσω, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ὑποκλινόμενος ἐνώπιον τῆς νεανίδος. Ἀλλά, ἰδοὺ οἱ προσκεκλημένοι μᾶς παρατηροῦν, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ περατώσω τὴν ὁμιλίαν μου, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἐπιθυμῆτε καὶ ὑμεῖς, ὅπως καὶ ἐγώ, διότι καταλαμβάνετε πολὺ καλὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν λόγων μου.

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας ὁ Κάρολος, ἡγέρθη ὑποκλιθεὶς δὲ πάλιν ἐνώπιον τῆς ὡραίας οἰκοδεσποίνης εἶπεν αὐτῇ ταχέως :

— Παραχωρήσατέ μοι τὸν πρῶτον στρόβιλον, τὸν πρῶτον, ἀκούετε ;

— Ἔστω, κύριε, ἀπεκρίθη ἀσθενῶς ἡ νεανίς.

Καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὴν ὁ Κάρολος, ἐξηφανίσθη ἐν τῷ πλήθει, ἐνῶ ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ἀναλαβοῦσα τὴν γαλήνην τῆς ἀπασαν καὶ τὴν ἐπιπλάστον φαιδρότητά της, ἀπήντα χαριέντως μειδιῶσα πρὸς τοὺς ἐνώπιόν της παρουσιαζομένους.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ὁ Μάξιμος εἰσῆρχετο εἰς τὰς αἰθούσας. Μόλις δ' εἶχε κάμει βήματά τινα, ὅτε ἡσθάνθη χεῖρα λαμβάνουσαν τὴν ἰδικήν του. Ἔστρεψε καὶ εἶδε τὴν μητέρα του, ἥτις ἀενάως ἐπ' αὐτοῦ ἐπαγρυπνοῦσα, τὸν παρέσυρεν ἐν τινὶ γωνίᾳ καὶ τῷ εἶπε ταχέως :

— Θάρρος! παιδί μου, μὴ φοβεῖσαι τίποτε· δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἐδῶ ;

Ἐπιρρωσθεὶς ἐκ τῆς εὐεργετικῆς ταύτης προστασίας τῆς μητρός του ὁ Μάξιμος, ἡγχαρίστησε τὴν Νίαν καὶ μετέβη ἡσύχως εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθητο ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ.

Ἡ δὲ ἡ ὀρχήστρα προανέκρουε τὸν στρόβιλον. Ὁ νεανίας δὲν ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ παρὰ τῇ μνηστῇ του, ἐγερθεῖσθαι ὅπως χορεύσῃ.

Ἔστη καὶ ἀνέμενε παρατηρῶν τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξελισσομένην εἰκόνα.

Αἰρνης ἀνεσκίρτησεν ἰδὼν τὴν μνηστὴν του χορεύουσαν μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ.

Τί ἐσήμαινε τοῦτο ; Πῶς ! μετὰ τὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συμβάντα εἶχε τολμήσει ὁ θρασὺς ἐκεῖνος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου !

Ἀ! αὐτὸ ἦτο πᾶρα πολὺ.

Τί τὸν ὤθησε νὰ ἔλθῃ ; Βεβαίως αἰτία σπουδαία, σπουδαιότατη.

Ταῦτα ἀναλογιζόμενος ὁ Μάξιμος κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας, λησμονήσας πρὸς στιγμήν τὸ μέρος ἐν ᾧ εὕρισκετο, τοὺς χορευτάς, τὸν πλῆθος.

Ἀνεμνήσθη τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις ἦτο ὁ στενώτερός του φίλος, τὸ παράδοξον τοῦ χαρακτῆρός του, τὰ ἐν τῷ χαρτοπαγινίῳ κέρδη του καὶ τὴν ἀνελικρίνειαν εἰς τὰς πλείστας τῶν πράξεών του.

Ὁ χορὸς ἐξηκολούθει ὁ νεανίας, πάντοτε βεθυθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, ἀνεμνήσθη τῆς ἐποχῆς τοῦ βίου του, καθ' ἣν ἦτο φιλικώτατα συνδεδεμένος μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ καὶ ἀκολουθῶς ἐσκέφθη περὶ τῶν ἐπιτελεσθέντων γεγονότων.

Φαινὴν ἰδέαν διήλθε τοῦ πνεύματός του ὁ Κάρολος ἦν ὁ ἔνοχος, πρὸ μακροῦ χρόνου τὸ ἔγκλημα παρασκευάσας, καὶ λαθὼν ἐναντίον τοῦ τὰ ἀτιμώτερα μέτρα.

Ἦτο τρομερόν, φρικῶδες ! Καὶ εἰς τί θὰ τῷ ἐχρησίμευεν ἡ ἀπελευθέρωσις του, ἐὰν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώοτητά του ;

Τοῦ χοροῦ περατωθέντος, διεκόπη ἡ ὀρχήστρα ὁ Μάξιμος ἐπὶ τῆς θέσεώς του πάντοτε ἡλωμένος, εἶδε διελθοῦσαν ἐνώπιόν του τὴν μνηστὴν του, ὀδηγουμένην εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βο-

νεὶλ. Ὁ στρόβιλος θὰ εἶχε κουράσει ἀναμφιβόλως τὴν νεανίδα, διότι ἐφάνετο λίαν ὥρᾳ καὶ ἔτρεμεν εἰς ἄκρον.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἀλίκης, ὁ Μάξιμος ἀνεσκίρτησε καὶ ἐκινήθη ὅπως τὴν πλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ χειρὸς ἐρεισθείσης ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ νεανίας ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν ἱατρὸν

— Ὁχι ἀκόμη, φίλε μου.

— Ἀλλά...

Καὶ ὁ Μάξιμος ἐδειξε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν δὲ Βονεὶλ.

— Ἀφήσατέ τον. Ἐλθετε.

Καὶ ὁ ἱατρός παρέσυρε τὸν μνηστῆρα τῆς Ἀλίκης εἰς δωμάτιον, ἐνθα δὲν ὑπῆρχε πολὺς κόσμος.

— Γνωρίζετε, ἀγαπητέ μου φίλε, διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐπαρουσιάσθη ἐνταῦθα ὁ ἀγύρτης αὐτός ; Διὰ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν μνηστὴν σας. Προδήλως ὅ,τι εἶπεν εἰς τὴν νεανίδα δὲν θὰ εἶνε εὐχάριστον.

Ὁ Μάξιμος τὸν διέκωψεν.

— Εἰς λόγος ἀκόμη ὅπως...

— Ὅπως ἀναμείνωμεν. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς Ἀλίκης. Λάβετε ὑπομονήν· ἐντὸς μικροῦ θὰ δυνηθῇτε νὰ προφέρετε γλυκεῖς λόγους εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε. Ἰδοὺ ὁ κύριος Περνελέν.

Ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὸν δικαστήν, ἐμφανισθέντα ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ, ὀδηγήσας τὴν συγχορευτρίαν του εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὑπεκλίθη ταπεινότατα ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης. Αὕτη, ὡροσάτη καὶ ἀποφεύγουσα νὰ παρατηρήσῃ τὸν Κάρολον, οὐδόλως ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν του· ἀλλ' ἐκ τῶν χειλέων τῆς διέφυγεν ἡ ἐξῆς ἐπιφώνησις :

— ὦ ! τὸν θῶλιον !

Ὁ Κάρολος δὲν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας. Ἀπεχαρτίεσε τὴν πλουσίαν κληρονόμον καὶ ἀνεμίχθη εἰς ἐτέρους ὁμίλους.

Ἰδοῦσα ἡ Ἀλίκη τὸν ἐχθρόν της ἀπομακρυνόμενον, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἦλθε πλησίον τῆς ὁ ἱατρός κύριος Δουσατέλ καὶ τῇ εἶπεν :

— Λοιπὸν ;

— Εἶνε εἰς ἄτιμος, ἀπεκρίθη ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος. Ἀλλ' ἀντέστην εἰς ὅλας τὰς κακοήθεις καὶ καταχθονίους προτροπὰς του.

— Τί σοῦ εἶπεν ; θὰ διατάξω ἀμέσως τοὺς ὑπῆρέτας νὰ τὸν διώξουν ἐκ τοῦ μεγάρου.

— Ναί, εἶνε ἀναγκασιότατον νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ ! ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλον, διότι αὐτὸς θὰ τὸ ἐξεμεταλεύετο πρὸς τὸ συμφέρον του.

— Πῶς νὰ κάμωμεν ;

— Προσπαθήσατε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ πάππος μου.

— Πράγματι, ἔχω ἐν μέσον. Μέλλω τῶρα, ἀγαπητόν μου παιδί, νὰ ἐπασχοληθῶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀθλίου καὶ νὰ τὸν ἀποβάλω ἀμέσως, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐννο-

ήση. Μετὰ πέντε λεπτά, θὰ εἶμαι ἐδῶ. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σοῦ στείλω τὸν μνηστῆρά σου.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου ἱατρεί, ἀλλὰ σπεύσατε, διότι τὸν φοβοῦμαι πολὺ, εἶνε ἱκανὸς νὰ πράξῃ ὅ,τι μοῦ εἶπεν. Ἄ! παρατηρήσατέ τον, ἐκεῖ, εἰς τὸν ὄμιλον ἐκείνον τῶν νέων· ἰδῆτε μεθ' ὁποίας ζέσεως ὀμιλεῖ· σπεύσατε, ἔχω κακὰ προαισθημένα. Βεβαίως θὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ Μαξίμου.

— Λοιπὸν! θὰ διακόψω τὴν συνομιλίαν του.

Ὁ ἱατρὸς ἀφῆκε τὴν Ἀλίην.

Δυστυχῶς, κύμα προσκεκλημένων διέκοψε τὴν πορείαν του. Ὅτε ἡ δίοδος ἀφῆθη ἐλευθέρᾳ, ὁ κύριος Δουσατέλ διηυθύνθη πρὸς τὸ ὄμιλον, τὸν ὅποιον τῷ εἶχεν ὑποδειξί· ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ.

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἀθυμήσας ἐπὶ στιγμὴν ὁ ἀξιόλογος ἐπιστήμων, ἐπλησίασεν εἰς ἕτερον κύκλον νέων, ζωηρῶς συνομιλούντων. Ἰδὼν τις ἐξ αὐτῶν τὸν κύριον Δουσατέλ, τὸν ἐκάλεσεν ἐγγύτερον καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐρχεσθε εἰς κατὰλληλον ὄραν, ἀγαπητὲ ἱατρεί. Θὰ σὰς κάμωμεν δικαστήν...

— Τίνος; ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Περὶ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας ἐνὸς νέου, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἦλθεν ἀπρόσκλητος.

— Περὶ ποίου νέου ὀμιλεῖτε;

— Περὶ τοῦ Μαξίμου αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ὀμιλεῖ πρὸ ὀλίγου ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ.

— Κύριοι, ὁ νέος ἐκεῖνος, εἶνε προσκεκλημένος εἰς τὸν χορὸν τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς.

— Ἀγνοεῖτε λοιπὸν τὴν κατάστασιν τοῦ...

— Κλέπτου, διέκοψε μεγαλοφώνως ἕτερος νεανίας.

— Καὶ δολοφόνου, προσέθετο ἕτερος.

— Τί λέγετε, κύριοι; ἀπατάσθε οἱ κτῶς καὶ πιστεύσατέ με, διότι γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλως τε, ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶνε τὸ πρῶτον θῦμα δικαστικῆς πλάνης. Προσέξατε, κύριοι, νὰ μὴ ἐπαναλάβετε τὰς ἀνοήτους αὐτὰς λέξεις.

Καὶ ἐπειδὴ πλεῖστοι νέοι ἐφαίνοντο ἐκπεληγμένοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῦ ἱατροῦ, οὗτος ἐξηκολούθησεν:

— Γνωρίζω, κύριοι, τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καλλίον ὡμῶν.

— Ἡμεῖς ὅλοι, διέκοψέ τις, ἀνήκομεν εἰς τὴν Λέσχην, τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ ἀτυχὴς κόμης δὲ Φερουζὸλ καὶ ὁ δολοφόνος του.

— Ὁ δολοφόνος του! ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι οὐδὲν ἀπεδείχθη, καὶ ὅτι συνεπεία τούτου ἀπελύθη ὁ κατηγορούμενος;

— Τέλος τὴν σχέσιν του δὲν τὴν θέλομεν ὑστερον ἀπὸ αὐτά, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶπεν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς τὸν εἶχε παρουσιάσει εἰς τὴν Λέσχην μας.

— Ἄ! ὁ μαρκήσιος! εἶπεν ὁ ἱατρὸς καταστῆλλων τὴν ὀργὴν του.

— Μάλιστα, ὁ μαρκήσιος ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ δυσηρεστημένος διὰ τὴν γνωριμίαν του μετὰ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ. Μᾶς εἶπε λοιπὸν, ὅτι ὁ κύριος Μαξίμος ἠλευθερώθη, συνεπεία ἰσχυρᾶς προστασίας, τὴν ὁποίαν ὁμως ἀγνοεῖ ὡς καὶ ἡμεῖς. Καὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀληθέςτατον, διότι διὰ ποῖαν αἰτίαν ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἀπέλυσεν, ἐνῶ ἐναντίον του ὑπῆρχον σφοδρότατοι μαρτυραὶ; Ἄς ἀποδείξῃ τὴν ἀφώρητά του διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀληθοῦς αὐτουργοῦ καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τῷ τείνωμεν τὴν χεῖρα.

Ὁ ἱατρὸς, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλε μέχρι διαρρηξέως, προσεποιεῖτο γαλήνην. Ἀπεκρίθη δὲ ψυχρῶς:

— Εἰσθε νέος, κύριε. Ἐπιτρέψατέ μοι, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου καὶ τοῦ ἐπ' ἀγγέλματός μου, νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἰσθε ἀπειρος τῶν τοῦ κόσμου· ἡ ἀπειρία βεβαίως δὲν εἶνε ἐγκλημα, ἀλλὰ δύναται νὰ σὰς ὀδηγῇ εἰς σκέψεις ψευδεῖς καὶ ἀπατηλάς. Ἀνεμίχθην εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καὶ σὰς λέγω, ἐγώ, ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ, ὅτι ὁ κύριος Μαξίμος δὲν εἶνε ἐνοχος.

Οἱ νέοι ὑπεκλίθησαν ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ χωρὶς νὰ φανῶσιν ὅτι ἐπίεσθησαν.

— Οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν, φίλτατε ἱατρεί, εἶπέ τις αὐτῶν, περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων σας, πιθανὸν σεῖς νὰ πλανᾶσθε. Ἀλλως τε, δὲν εἴμεθα μόνον ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχομεν τὴν ιδέαν αὐτὴν καὶ εἴμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι οἱ ὄμιλοι, τοὺς ὁποίους ἐπλησίασεν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ, συμμερίζονται πληρέστατα αὐτὴν.

— Ἀλλὰ τότε τί θ' ἀποδείξῃ τὴν ἀφώρητά του;

— Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου! ἠκούσθη ὀπίσθεν τοῦ ἱατροῦ φωνὴ σοβαρά.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν κύριον Περνελέν.

Ἀμφότεροι ἐγκατέλειψαν τὸν ὄμιλον τῶν νέων.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον! εἶπεν ὁ ἱατρὸς.

— Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ὅ,τι σεῖς ἠκούσατε ἐκεῖ, τὸ ἤκουσα ἐγὼ εἰς ἄλλους ὀμίλους. Ὁ ἐλεεινὸς τυχοδιώκτης ἐξεπλήρωσεν ὅ,τι ὑπεσχέθη.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε;

— Ἀνεχώρησε καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἐάν ἦτο, ἐκ φρονήσεως δὲν θὰ προεβαίνομεν εἰς τίποτε.

— Τοιουτοτρόπως, ἀναχωρῶν, ἐσυκοφάντει τὸν φίλον του!

— Ναί!

— Ἄ! τὸν συκοφάντην. Βεβαίως, κατόπιν τῶν διηγήσεών του, δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ φαίνεται ὁ Μαξίμος ἐνοχος εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου. Τί νὰ κάμωμεν;

— Πρὸ παντός, παραγγείλατε εἰς τὸν Μαξίμον νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ συμβῇ καμία δυσάρεστος σκηνή.

— Ἐχετε δίκαιον· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ὁ Μαξίμος ὅπως μὴ ἰδῇ βλέμματα περιφρονητικὰ ἢ ἀκούσῃ λόγους, οἱ ὅποιοι

πιθανὸν νὰ προκαλέσουν ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν.

Ὁμιλῶν ὁ ἱατρὸς παρῆνται περίξ ἐαυτοῦ.

Παρητήρησεν αἴφνης τὸν Μαξίμον συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς μνηστῆς του.

— Ἄς σπεύσωμεν, εἶπεν, ἡ στιγμή εἶνε κατὰλληλος· εἶνε μόνος μετὰ τῆς Ἀλίκης.

Καὶ διηυθύνθησαν ἐσπευσμένως πρὸς τοὺς μεμνηστευμένους.

Ὁ Μαξίμος ὀμιλεῖ χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Ἀλίην, ἥτις ἐφαίνετο μετὰ θλίψεως ἀκούουσα αὐτόν.

Ὅταν ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἐπλησίασαν αὐτοὺς ἠδυνήθησαν ν' ἀκούωσι τὸν Μαξίμον λέγοντα πρὸς τὴν νεάνίδα:

— Τετέλεσται· δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν· ὀφείλω νὰ σὰς ἐγκαταλείψω διὰ παντός· χαίρετε!

Ἡ Ἀλίη παρητήρησε ταχέως περίξ ἐαυτῆς, εἶτα διὰ κινήσεως ἀπροόπτου, ἔθλιψε πυρετωδῶς τὴν χεῖρα τοῦ μνηστῆρος τῆς:

— Χαίρε! τῷ εἶπε, διότι εἰς ἄθλιος...

— Ναί, χαίρε! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Περνελέν.

Ἡ Ἀλίη, ἔντρομος, ἠτένισε τὸν δικαστήν.

— Σιωπὴ! εἶπεν οὗτος, δυνατόν νὰ μᾶς παρατηρήσουν. Ἀφήσατέ με νὰ πείσω τὸν Μαξίμον ν' ἀναχωρήσῃ· αὐριοῦν θὰ σὰς φανερώσωμεν τὸ σχέδιόν μας.

— Ἐστῶ, ἀπήντησεν ἀσθενῶς ἡ νεανίς, ἥτις ἔτεινε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν νεανίαν καὶ τὸν ἐθεώρησε δι' ὕψους ἀνεκφράστου. Χαίρε! ἡ μᾶλλον καλὴν ἐντάμωσιν αὐριοῦν.

Καὶ κλίνσας ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν της, ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ ἐρύθημα τοῦ μετώπου της, ἐψιθύρισεν:

— Σὲ ἀγαπῶ.

Μόνος ὁ Μαξίμος ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας. Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τῆς μνηστῆς του, ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους βλέμμα μεγίστης ἀδιαφορίας, ὅπερ ἐσήμαινε:

— Μὲ ἀγαπᾷ! Τί μ' ἐνδιαφέρουσιν αἱ σκέψεις σας!

— Ἐλθέ, υἱέ μου, εἶπεν ὁ δικαστὴς μηδεμίαν λεπτομέρειαν τῆς σκηνῆς ταύτης ἀπολέσας.

— Χαίρετε, δεσποινίς!

Οἱ δύο ἄνδρες, ἀφοῦ ὑπεκλίθησαν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοδόν. Ὁ κύριος Περνελέν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαξίμου, ἀμφότεροι δὲ ἐβάδιζον ὑψαύχενες, σοβαροί, γαλήνιοι, μετὰ βήματος σταθεροῦ.

Στιγμάς τινας μετὰ ταῦτα, πατὴρ καὶ υἱός, ἐγκαταλείψαντες τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, διέσχισαν ταχέως τὴν ὁδὸν Παυέν.

IB'

Ἐναρξίς ἐνεργειῶν.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ κατεῖχετο ὑπὸ ὀργῆς

φοβεράς. "Ερριψε μετ' ὀργῆς τὸν πῖλόν του κατὰ γῆς, ψιθυρίζων :

— "Εχάθηκε τὸ παιγνίδι ! Καὶ ὁ βλάξ αὐτὸς Νικέζ μετὰ διατάσει νὰ μείνῃ ἐδῶ. Τὶ νὰ κάμω; Νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διατάγας του ἢ ὄχι. Τὶ διαβόλο μου ἦλθε νὰ πάγω ἀπόψε εἰς τὸν χορόν· καὶ ὁμως τὸ σχέδιόν του μοῦ ἐφάνη ἄρκετὰ καλόν. "Α ! θὰ ἐκδικηθῶ τρομερὰ τὴν ἀνότητον αὐτήν, ἣ ὁποία προτιμᾷ ἐκεῖνον τὸν ἡλίθιον Μαξιμόν. Τὶ ὥραϊον ὄνειρον ποῦ εἶχα ἰδεῖ !

• Γνωρίζω καλὰ ὅτι τὰ ὄνειρα δὲν πραγματοποιοῦνται πάντοτε, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου τόσον πολὺ ἐπλησίαζε τὴν πραγματικότητα, χάρις εἰς τὰς ληθησίας προφυλαξεις, ὥστε δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω αὐτὴν τὴν ἀναστάτωσην . . . Πόσον ἀποστρέφομαι ἐκεῖνον τὸν ἱατρὸν . . . παντοῦ ἀνακατεύεται.

• Ὁ κύβος ἐπὶ τέλους ἐρρίφθη· χρήματα ἔχω· ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Νὰ διαβῶ τὰ σύνορα! Θὰ σκεφθῶ αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ αὐριον θὰ ἀποφασίσω τί πρέπει νὰ πράξω.

Ταῦτα μονολογῶν καὶ ἐτέρους προφύρων ἀκαταλήπτους λόγους ὁ Κάρολος, ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς σκληρᾶς στρωμνῆς του, ἐνῶ συγχρόνως τὰ ὦτά του ἐπληττε θόρυβος προκαλούμενος ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ἐκ τῆς μετακινήσεως ἐπίπλων. "Αλλὰ μετ' οὐ πολὺ, τοῦ θορύβου καταπαύσαντος, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τὴν ἐπαύριον, λίαν ἐνωρίς ἐξηγέρθη ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου Νικέζ.

— Τὶ κρίοι ποῦ κάμνει ἐδῶ ! εἶπεν εἰσελθὼν ὁ πρωτὸς ἐπισκέπτης.

— Ναί, ἀλλὰ πιστεύω νὰ φύγω πλέον ἀπ' ἐδῶ !

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ ἐξετάσωμεν αὐτό. Πῶς ἐπέρασες χθὲς τὸ βράδυ ;

— Πολὺ καλὰ.

— Διηγῆσου μοι λοιπὸν τί συνέβη.

Ὁ δὲ Βονεῖλ διηγῆθη τὰ συμβάντα τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

[Συνέχεια].

Μεταξὺ τῶν γελώντων μὲν, μηδὲ ὅλων δὲ τὸν γενικὸν θαυμασμὸν συμμερίζομένων, ὑπῆρχον καὶ οἱ κκ. Σαραντόπουλος καὶ Πενταπολίτης, φοιτηταὶ τῆς νομικῆς καὶ κάλτας τοῦ διαβόλου. Οἱ συμφοιτηταὶ των ἀπεκάλουν συνήθως αὐτοὺς «"Α-δελφοὺς Μιασταδύω», εἶτε διότι, ἔνεκα τῆς ὑπερμέτρου φιλίας. ἦν ὁ εἰς ἔτρεφε πρὸς τὸν ἄλλον, ἐφάνιντο ὡς δύο σώματα ἔχοντα μίαν ψυχὴν, εἶτε διότι ὁσάκις τα εἰσῆρχοντο εἰς καπηλειὸν τι, ὁ κ. Σαραντόπουλος συνείθε νὰ φωνάζῃ πάντοτε :

— Κάπηλε ! Μιὰ 'στὰ δύο !

Ἡ τελευταία αὕτη ἐξήγησις φαίνεται ἡμῖν πιθανωτέρα.

Οἱ κύριοι λοιπὸν οὗτοι, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ γέλοια, ἄτινα μόνον οἱ διαγωνιζόμενοι προϋξένουν, ὥθουν αὐτοὺς εἰς περισσοτέρας ἀνοησίας, καὶ ἐγέλων περισσότερον.

Ὁ κ. Σαραντόπουλος ἐσύχναζε παρὰ τῷ κ. Ἀρκουδιάρῃ, ὁ δὲ κ. Πενταπολίτης παρὰ τῷ κ. Δαρμένῳ.

Ὁ πρῶτος, ἡμέραν τινά, λέγει τῷ χαρτοπῶλῃ, ὅτι ἕνας φούρναρης εἰς τὴν Καλλιφορίαν, ἔψησε τρεῖς χαρτοπῶλας μέσα εἰς τὸν φούρνόν του.

— "Α, τὸ τέρας ! ἀνέκραξεν ὁ χαρτοπῶλης, καί, λαβὼν τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε τρέχων.

Ὁ δεύτερος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, λέγει τῷ κ. Δαρμένῳ, ὅτι κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης, δύο χαρτοπῶλαι, εἰς δικηγόρος καὶ τέσσαρες δικασταί, ἐφόνευσαν, δι' ἐνέδρας, ἐπτὰ φουρνάρηδες.

— "Α τοὺς κακούργους ! ἀνέκραξεν ὁ ψωμάς, καὶ λαβὼν καὶ αὐτὸς τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο καὶ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

Ἀμφότεροι ἔτρεχον τὴν αὐτὴν ἀκολουθοῦντες ὁδόν.

Ἐσταμάτησαν ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας ζωγράφου.

Ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶχεν ἐκθέσει ἔργα του τινὰ εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν Ἐκθεσιν, κριθέντα ἀξία χρυσοῦ μεταλλίου. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν τὸ ἔλαβε, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν τῷ τὸ ἔδωσαν, διότι τὰ χρυσὰ μετάλλια στοιχίζου ἀκριβὰ, δι' αὐτό, ἕως ὅτου τὸ λάβει, ἀπεφάσισε νὰ ζωγραφίσῃ ἐπιγραφάς.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοπορίας, οὔτε ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἐφντάσθη ὅτι συνωδεύετο ἀπὸ τὸν κ. Δαρμένον, οὔτε αὐτὸς ὅτι συνωδεύετο ἀπὸ ἐκεῖνον.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν των, ὅτε εὐρέθησαν ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ζωγράφου καὶ τὸ θάμβος των, ὅτε ὁ εἰς εἶδε τὸν ἄλλον.

Ἐξηγριωμένος ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, προτείνει τὸν γρόνθον του καὶ κτυπᾷ τὸν κ. Δαρμένον.

Ὁ κ. Δαρμένος μεταβάλλει τὸ παθητικὸν του ἐπώνυμον εἰς ἐνεργητικόν, καὶ ἐγείρει τὴν ράβδον, ἣν ἐκράτει.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀπλώνει τὸ χέρι ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ράβδον, ἥτις ἔκαμεν, ἐν τούτοις, τὴν καμποῦράν του, νὰ γεννήσῃ ἄλλην μικροτέραν.

Ὁ κ. Δαρμένος ἀρπάζει ἐν κάθισμα, ἀπὸ τὸ παρακείμενον καφνεῖον.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀρπάζει ἕνα *parry-lé*.

Ὁ κ. Δαρμένος προχωρεῖ.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ὀπισθοχωρεῖ καὶ ἐγείρει τὸν *parry-lé*. Πρὶν ἢ ὁ κ. Δαρμένος ἐγείρῃ τὸ κάθισμα, ὁ ἀντίπαλός του ἐκσφενδονίζει τὸν *parry-lé*, ὃν ἐκράτει, ἀλλ' ὁ ψωμάς, κύψας ἐγκαίρως, ἀπέφυγε τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο ἐργαλεῖον, ὅπερ, ἀντὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Δαρμένου, ἔθραυσε τὰς ὑέλους τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐμφοβὸς ὁ ζωγράφος ἐξέρχεται, καὶ

βλέπει τοὺς δύο ἀντιπάλους «πιασμένους ἀπὸ τὰ μαλλιά».

Κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ἵνα τοὺς χωρίσῃ, βοηθούμενος ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν δύο φοιτητῶν τῆς νομικῆς, οὔτινες, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει.

Εἰσήγαγε τὰ διαμαχόμενα μέρη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ τὰ ἠρώτησε τί τοὺς ὥθησε νὰ ἐκλέξουν ἀκριβῶς τὸ πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου του μέρος ὅπως μονομαχῇσούν.

Καὶ οἱ δύο, ταῦτοχρόνως, ἀπεκρίθησαν : — Ἡρχόμεον νὰ σᾶς παραγγείλω μίαν ἐπιγραφὴν !...

Μεθ' ὃ ἔστησαν ἐμβρόντητοι.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης διελογίζετο :

— Μὰ πῶς ! Καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἤρχετο ;

Τὴν αὐτὴν σκέψιν ἔκαμε καὶ ὁ κ. Δαρμένος.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀμφοτέροι ἔστησαν ἐμβρόντητοι.

Ὁ Ζωγράφος εἶπε :

— Λοιπὸν, θέλετε καὶ οἱ δύο ἀπὸ μίαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πάλιν διατὶ νὰ πιασθῆτε διὰ τοῦτο· ἔστω καὶ ἂν κατασκευασθῇ αὕτη παρὰ ζωγράφου βραβευθέντος.

— Εἶμαι χαρτοπῶλης, κύριε !

— Κ' ἐγὼ ἀρτοποιός !

— Καὶ θέλω μίαν ἐπιγραφὴν : ΧΑΡ-ΤΟΠΩΛΕΙΟΝ !

— Κ' ἐγὼ μίαν : ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ !

— Τὰ ψηφία νὰ εἶνε ἐρυθρά.

— Τὰ ἰδικά μου γαλάζια !

— Θέλω νὰ ἔχουν μῆκος δέκα πέντε ἑκατοστῶν !

— Τὰ ἰδικά μου εἴκοσι !

— Εἴκοσι πέντε !

— Τριάντα !

— Μισὸ μέτρο !

— Ἐνὰ μισὴν ! ! . .

— Αἱ, αἱ, μὰ ἔξέρετε ποῦ με ἐξεκουφάνατε ; σιγὰ-σιγὰ, ἀδελφέ. Ἐν πρώτοις, στοιχεῖα μήκους ἐνὸς μέτρου καὶ ἡμίσεως δὲν γίνονται. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὸ μισὸ μέτρο. Καὶ εἶνε πολὺ μάλιστα.

— Μὰ ...

— Ἀλλά...

— Οὔτε μὰ, οὔτε ἀλλά.

— Τί θὰ πάρῃς, ἀδελφέ ;

— Θέλω ἐξήντα φράγκα τὴν ἐπιγραφὴν .

— Σοῦ δίνω ἐβδομήντα, μὰ νᾶνε καλλίτερη ἢ δικὴ μου.

— Σοῦ δίνω ὀγδόντα, μὰ νᾶνε ἢ δικὴ μου καλλίτερη.

— Σοῦ δίνω ἐννεμήντα . . .

— Σοῦ δίνω ἑκατό . . .

— Καλὰ. Πηγαίνετε, καὶ θὰ εὐχαριστήσω καὶ τοὺς δύο σας.

* *

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν, αἱ δύο ἐπιγραφαὶ ἦσαν ἔτοιμοι. Ὁ Ζωγράφος προσεκάλεσε πρῶτον τὸν κ. Δαρμένον, καὶ τῷ εἶπε :